

lit. e) notář. řádu zmíněným, příslušna není. Státním dohlédacím orgánem při úředních jednáních notáře jako soudního komisaře jest podle § 188 zák. č. 94 z r. 1855 soud, který jej ustanovil, a jde-li o stížnost proti němu ve sporu o užití jazyka, podle § 7 jaz. zák. státní dohlédací orgány justiční správy uvedené v §§ 73 a násl. zák. o organizaci soudní č. 217/1896.

Správně tedy vyslovil žal. úřad, že not. komora překročila meze své příslušnosti, když jaz. stížnost věcně vyřídila. — — —

Č. 7479.

Dávka z přírůstku hodnoty: Kdy je dávka nedobytna na zciziteli zdržujícím se trvale v republice rakouské?

(Nález ze dne 18. října 1928 č. 27.760.)

Prejudikatura: Boh. A 963/21.

Věc: Bedřich S. v H. (adv. Dr. Frt. Wien-Claudi z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Platebním rozkazem inspektorátu pro zem. dávky v Praze z 30. března 1921 byla Jindřichu M. vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. Záručním plat. rozkazem z 11. října 1926 byla dávka vyměřena st-li jako nabyvateli proto, že na zciziteli nemohla býti dobytá. Rekurs proti tomuto platebnímu rozkazu zamítl žal. úřad z těchto důvodů: Paragraf 15 odst. 2 dávk. řádu z r. 1915 stanoví jako jediný předpoklad vydání záručního plat. rozkazu nedobytnost dávky u zcizitele. Předpoklad tento jest v daném případě splněn. Zcizitel se zdržuje trvale v Rakousku, kde nelze proti němu vésti exekuci. Podle § 2 č. 1 nař. kancléřského úřadu republiky rak. z 10. prosince 1924 č. 435 B. G. Bl. o exekuci na základě listin, zřízených v republice čsl., není totiž zaručena vzájemnost vymáhání na základě vykonatelných plat. rozkazů a výkazů o nedoplatecích, pokud jde o dávky, které se vztahují na dobu před 1. lednem 1923. Povinnost vyměřujícího úřadu vymoci si proti zciziteli cestou soukromoprávní rozsudek, na jehož základě by bylo vésti exekuci, nemůže přijíti vůbec v úvahu, ježto jde o pohledávku veřejnoprávní.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnost v podstatě namítá, že o nedobytnosti dávky lze mluvit teprve tehdy, jestliže dávka byla na zciziteli exekučně vymáhána a exekuce ta byla bezvýslednou. V daném případě však úřad opomenul zavést nucené vymáhání dávky vůbec, takže chybí předpoklad ručební povinnosti st-le jako nabyvatele, totiž nedobytnost dávky u zcizitele.

Jak ze spisů zřejmo, byl plat. rozkaz z 30. března 1921 zciziteli doručen 12. června 1921 a končila tedy 14denní plat. lhůta 26. června 1921, ježto stížnost do plat. rozkazu nemá odkládacího účinku co se

týče splatnosti dávky (§ 20 odst. 2 dávk. řádu pro Čechy, cí. pat. z 29. prosince 1915 č. 83 z. z. příloha II.). Stala se tedy dávka vyko-natelnou dnem 27. června 1921. V této době bylo však ještě v účinnosti vl. nař. z 19. března 1919 č. 145 Sb. o vzájemnosti exekuce mezi repu-blikou rak. a čsl., ježto změna nastala teprve nařízením kancléřského úřadu shora uvedeným.

Nss v nál. Boh. A 963/21 pak vyslovil právní názor, že předpoklad druhého odstavce § 15 čes. řádu dávkového, že dávka jest nedobytnou na zciziteli, majícím jmění v republice rak., jest splněn teprve bezvý-sledností kroků podniknutých za účelem, aby dávka byla soudem re-publiky rak. exekučně vymožena ve smyslu nař. č. 145/19.

Jestliže se tedy žal. úřad dovolává pouze shora uvedeného nařízení kancléřského úřadu republiky rak., jest to v odporu se zákonem v době pro vedení exekuce ještě platným a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss. Při tom se podotýká, že otázku, zda úřad až do vy-dání onoho nař. kancléřského úřadu republiky rak. skutečně exekuci mohl vésti a zdali se to nestalo pouze zaviněním úřadu, nemohl nss zkoumati, ježto otázka ta teprve zástupcem stížnosti při veř. úst. líčení byla relevována, ale v řízení správním uplatňována nebyla a ani v pí-semné stížnosti nebyla vznesena.

Č. 7480.

Zaměstnanci veřejní (Slovensko): * Za základ pro zjištění finančního efektu »slovenské výhody« zaměstnance, jmenova-ného v r. 1919 na Slovensko, dlužno bráti: a) pokud se týče služného, ono služné, kterého zaměstnanec v době svého jmenování na Slovensko skutečně požíval, nikoli služné, na něž by byl měl nárok podle zák. č. 25/1920, kdyby se byl o ně ve smyslu prov. nař. č. 154/1920 k čl. IV. přihlásil; b) pokud se týče místního přídavku, místní přídavek pražský bez zřetele na místo, kde působil.

(Nález ze dne 19. října 1928 č. 7242/27.)

Prejudikatura: Boh. A 2289/23.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezá-konnost.

Důvody: Výnosem min. fin. z 31. října 1919 byl st-l jmenován vrch. ber. správcem VII. hodn. třídy pro obvod gřř v Bratislavě a byl mu přiznán 4. platový stupeň této hodn. třídy. Službu na Slov. nastoupil st-l dne 19. ledna 1920.

Výnosem gřř v Bratislavě z 27. února 1924 byla st-li na jeho při-hlášku o přiznání časového postupu podle zák. č. 222/1920 a vl. nař. č. 666/1920 propočtena celková služ. doba od 19. července 1887 s při-počtením 5 vál. pololetí, a byl mu přiznán od 1. ledna 1921 (den ná-padu práva 19. ledna 1919) 4. stupeň plat. VII. hodn. třídy. Zároveň bylo vysloveno, že tímto propočtením nenastává v jeho počtech žádné